

I

Jako by dlouhým pružným prutem kovovým šlehal v rychlých, neustálých rázech, k ohlušení, až to v uších lehtalo, od prvního rozbřesku zpíval kanár Miloušek. Krátkým zobáčkem dával si takt, ale docela mimo svůj popěvek, hrdélkem stále mu běhala kulička, na krčku čepýřilo se mu kraťoučké chmýří; zpíval stále stejnou od repetice. Začal vždy nevinným, něžným — ty ty ty ty ty ty — přešel v crčivý líbezný trilek a mocným vzrůstem zvuku vyšinul se na nejvyšší jásavý tón krátké kanárčí škály, lomoživé tyá — tyá — tyá! Nezná ani lásky ani netouží po svobodě, žije v hmotném přebytku, a přece píše od srdce!

Tyá — tyá...!

„Nehulákal jako pacholek, Miloušku!“ říkala mu slečna Pavlína. Byl „harcový“. Dnes Miloušek hulákal od čtyř od rána a nikdo jej ještě nezakřikl. Jeho klec visela v okně v bezprostředním sousedství nádherného skleněného košíku ze samých dlouhých bílých a modrých korálů zhotoveného; pnuly se z něho úponky šťavnaté rostliny, žijící jenom od vody, na niž jeden lístek z druhého do nekonečné řady se rozvíjel, vždy poslední už zas ze svého závitku